

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה – לובלין פעיה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' צוק"ל

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

זכור את אשר עשה לך ה'!

"וישמע יתרו", אמרו חז"ל, "מה שמועה שמע ובכא? קריעת ים סוף ומלקמת עמלק". וקריעת ים סוף הוא גם שה' עשה ואין בך חדוש גדול כי ה' כל יכול, וכל נשימה שה' נותן לאדם היא גם גדול יותר מקריעת ים סוף, אבל מלקמת עמלק עוררה מאוד את יתרו לשוב בתשובה - מיראת הענש, כי ראה שה' עושה משפט בעמלק שהיה ידירו של יתרו (שמ"ר יתרו), ולכן יתרו התירא שמא גם בו ה' יעשה פרענות אם לא יתפעל מקרוב מהנסים שהוא יתברך עושה, ויסתפק להתפעל מהם מרחוק כמו כל הגוים. ולכן הלך אל משה חתנו.

ויתרו בא אל משה עם בנו גרשום ואליעזר, והתורה מפרטת מדוע משה קרא לבנו 'גרשום' - משום שהרגיש שפל כגור בארץ נכריה, ובשם הזה שמשוה נתן לבנו הוא עשה לעצמו זכר לחסד שעשה עמו ה' - שבזכות שהכרח לברח מפרעה והיה גר בעירו של יתרו, בזכות זה זכה לקבל את צפורה לאשה.

הציבי לך סימנים

וכמו שמשוה נתן לבנו שם שיזכיר לו את חסדי ה' שעליו, כך אנו צריכים לעשות לעצמנו ציונים וסימנים שיזכירו לנו את החסדים שה' עשה עמנו. וכמו שמצינו בהגדה של פסח, שרבי יהודה היה נותן סימנים לעשרת המכות: דצ"ך עד"ש באח"ב. ולכאורה, היה נקל יותר לזכור את עשרת המכות בלי הסימן של המלים המשנות הללו?

אלא שרבי יהודה בא ללמד אותנו יסוד לחיים, שכל אחד צריך לעשות לעצמו סימנים שיזכירו לו את הנסים והחסדים האישיים שה' עשה עמו. כי אם אדם לא יתאמץ לזכור את הנסים וחסדי ה' שעליו, משבע הדברים הוא יבוא לכלל תרעמת על ה', ח"ו, פאשר הוא יראה את מיני הצער והנגיפים שעושים.

ולכן, עלינו ללמד ממה שנהג משה רבנו עם

יתרו - שספר לו את כל הנסים שה' עשה עם עם ישראל, ולשוחח ולדבר תמיד רק מהטובות והחסדים שה' עושה עמנו. שעל כן התורה מלאה בספורים מחדשים שה' עשה עמנו ועם אבותינו, כי זהו עקר משרת בריאת האדם - שיכיר את ה' ויאהב אותו דרך הכרה בחסדיו שעלינו.

יום שגילו חסד

ולפי זה יבאר מה שקשה לכאורה, מדוע משה רבנו האריך לדבר עם יתרו מחסדי ה' ולא ראה לדבר עמו ממצוות התורה, ובפרט ממצוות שמירת יום השבת שכבר נתנה לעם ישראל? אלא משום שגם השבת עצמה אינה רק יום של "שמור" - שמירת חקים להמנע ממלאכות האסורות בלבד, אלא הסבה לך שצטונו להמנע ביום השבת ממלאכות, הוא כדי שיהיה לנו פנאי לקיים "זכור" - לזכור ולהתבונן ביום זה בחסדי ה' שברא עבורנו עולם נפלא ומתקן בששת ימי בראשית, ולהתבונן בחסדים האישיים שהיו לכל אחד במשך אותו שבוע של אותה שבת.

שה הפרוש, "כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש". כלומר, שהקב"ה שבת ממלאכה כביכול, כדי להתבונן בבריאה הנפלאה שברא עבורנו. כמו שנאמר: "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאוד", ומיד לאחר מכן נאמר "ויכלו השמים והארץ... ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו". וכך גם אנו צריכים לשבות ממלאכה ביום השבת, כדי לבא מכך להתבוננות בבריאה ובחסדי ה' שעלינו.

תורת חסד

וההתבוננות והשיחה בחסדי ה' נקראת 'עסק התורה', שהרי התורה מתחלתה ועד סופה פלה גמילות חסדים (סוטה יד), ומלמדת אותנו להכיר בחסדי ה' שעלינו. וזה שאמרו חז"ל: "לא נתנו שבתות וימים טובים לישראל אלא כדי שיעסקו בהם בתורה". הנינו, שנעמיק בימים אלו להתבונן ולהכיר בחסדי ה', שהיו תכלית התורה.

מתיקות הניסים

מה ששובבות יוכיח לעולם...

נסעתי ברכבי לכלול ובאחד הכבישים בדרכי הבחנתי בילדים שבשובבותם זרקו קרטון לאמצע הכביש, רמותי לילדים להרים את הקרטון אך הם סרבו להרימו והזדרזו להתחמק מהמקום, הזמן חזק בי מאוד ולא אפשר לי לצאת מהרכב ולהרים את הקרטון לכן נסעתי בתקוה שהקרטון יעבר מאחורי, אך הקרטון נתקע בתחתית הרכב ולזה אותי למשך כמה דקות.

עצרתי בצד הכביש ונצאתי כדי לחלץ את הקרטון ולצורך כך נשכתי על הכביש ונכנסתי מתחת לרכב. לפתע הגיע רכב גדול שלא הבחין ביוגעה על רגלי, נצאתי מתחת לרכבי וחסתי כאבים עצומים, לבתנים בעל הרכב שגלה על רגלי הזמן הצלה.

הובילו אותי לבית החולים ושם הודיעו לי שנגשו לי שברים בקרסל של שתי הרגלים, נצאתי מבית החולים עם גבס בשתי הרגלים והרופא הסביר לי שהגיל המבוגר שלי גורם שהאחי של השבר יתעכב וישעלי לקחת תוספי תזונה שיעזרו לאחות את השבר.

כעבר כמה שבועות שאני שוה בביתי עם גבס עברתי בדיקות והרופא אמר שהוא לא רואה שום שנוי, באתו יום הגיע לביתי אבא עם בנו עם זר פרחים בגדים ופני הגלד היו דאגות ומפסדות. שערתי לעצמי מדוע הם באו ואכן כך הם ספרו...

האבא ספר שבנו הוא זה שהשליך את הקרטון לכביש ורק פאשר האבא ראה שכבר כמה שבתות אני לא מגיע לבית הנכנס וברר לפשר הדבר נודע לו הספור, וכשספר זאת בביתו הבן נבהל והודה שהוא אשם בקב' יצעת הבן מתררט מאוד על מה שהוא עשה ומבטיח להזהר מקאו והילה מלעשות דברים שיכולים לסכן בני אדם' אמר האבא.

פניתי לבו ואמרתי לו: כיון שאתה מקבל עליך מכאוב ולהבא להזהר מכאובי מעשים בודאי שאני מוחל לך אבל בקשה אחת לי אליך: אני משתוקק מאוד לשוב

המשך המעשה בעמוד ד'

ואם כן, מוכן היטב מדוע משה לא דבר עם יתרו מיום השבת, אלא אחד בשבוע, שאנו לא רק שובתים ממלאכה אלא באים דרך השבתה ממלאכה להקרה בחסדי ה' ולאהבתו יתברך.

וזהו ההקדל בין עם ישראל לגוים - שגם הם שובתים ממלאכה יום אחד בשבוע, שאנו לא רק שובתים ממלאכה אלא באים דרך השבתה ממלאכה להקרה בחסדי ה' ולאהבתו יתברך.

ערכה של האשה

שבייך, הינו שהיתה מזרזת אותו. כי לאשה יש יותר כוח ובטחון בה' מאשר האיש, והיא יכולה להועיל לאיש יותר ממה שהוא מועיל לה.

נצחון משלם

ובקמת בך בעצמו היה צדיק, ובודאי הוא צית לדבר ה' והיה מוכן ללכת למלחמה מתוך בטחון מלא בה' שיצליחו במלחמה, אלא שבכל זאת הוא בקש מדבורה שתבא עמו כדי שיהיה נכר בחוש שההצלחה היא בכח האשה, ולקיים בזה את רצון ה' 'בשלמות' - ללחם באויבים עם ידיעה שהנצחון הוא בזכות האשה.

וכמו שרואים שדבורה השיבה לו: אכן, אבוא עמך כדי שלא תהיה תפארתך שנצחת את סיסרא, אלא יהיה גלוי לכלם "כי ביד אשה ימכר ה' את סיסרא". כלומר, שיתודע לכל העם שההצלחות של הבעל הם בזכות האשה. ועל כן נאמר ששרה היתה גדולה מאברהם בגבוהה, כי אף על פי שאברהם הוא העקר אבל בכל זאת בלי האשה האדם לא זוכה לשום דרגה.

שכרו של תבור

ולכן היא צותה את בך, לך ומשכת בהר תבור, כי הר תבור רצה שתנתן עליו התורה, וכשם שהר הכרמל שרצה שתנתן עליו התורה זכה למעמד שעשה עליו אליהו הנביא - להוציא

אותנו מן החטא. ואם כן רק בזכות אשתו הוא יכול לשפוט דין אמת לאמתו בלא שחה.

הכרת הטוב של האשה

וערכה של האשה הוא גדול גם בגלל הרכות שיש לה בנפשה, שהיא מוחלת ומתפוסת - מלבד כאשר הבעל פוגע בה שאז קשה לפסיה - אבל בדרך כלל היא מתפוסת בקלות. וכגון, מה שמצינו בחטא העגל שהנשים לא התרעמו על משה אף על פי שבושש מלבא, מפני שהבינו שאם משה מאחר בנדאי זהו רצון ה', ולכן הן לא חטאו בחטא העגל. אבל הגברים חטאו בעגל, כי בנוסף הם קרובים יותר לכפות טובה ולהמיר את מי שהטיב עמם מאשר הנשים. וכיון שכן, האשה היא כמו יהלום יקר מאד, ולכן היא צריכה להיות מצנעת כמו שמצניעים את היהלום.

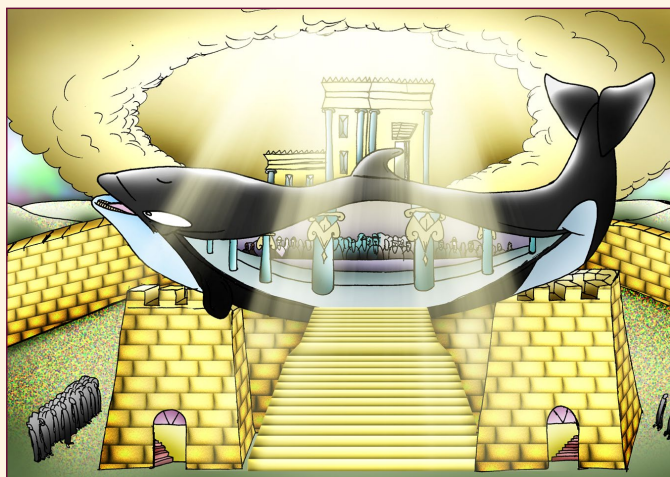
ומה שמצינו כאן שדבורה נהלה את המלחמה בסיסרא, אין פרושו שהיא נלחמה אלא היא הלכה עם בך למלחמה והדריכה אותו איך להלחם. ללמדנו שאם האדם יודע ללמד את אשתו יראת שמים על ידי התורה שהוא עוסק בה, הוא זוכה שאשתו תלמדו דרכים נכונים בעבודת ה' ומדות טובות. וכמו שמצינו שדבורה עוררה את בך ואמרה לו "קום בך ושב

"ויירד ה' על הר סיני", אמרו במדרש (בר"ר צט א) שההרים כרמל ותבור בקשו שתנתן עליהם התורה, וה' בחר לתת את התורה על הר סיני השפל. אך אין הקב"ה מקפח שכר כל בריה, וגם הרים אלו זכו לקדש את שם ה' כדלהלן.

נאמר בפניאי: "ודבורה אשה נביאה אשת לפידות". צריך להבין, מדוע ה' נתן לאשה להיות שופטת ושעל ידה תבא הישועה של עם ישראל, הרי אמרו חז"ל "לא יהא יהירות ומנהיגות לנשים (מגלה יד)"? ומובא בתנא דבי אליהו (פ"ט), שברך היה בעלה של דבורה, וצריך להבין מדוע הוא היה כל כך מצודה, ולא נתן לו מן השמים כח השפיטה?

אלא, הנהגה אמרו חז"ל שדבורה זכתה למדרגתה בזכות שעשתה פתילות 'להאיר' ללומי התורה, כמו שנאמר "אשת לפידות" - והפרוש בזה הוא, שה' העמיד אותה לנביאה כדי 'להאיר' לנו את ערכה הגדול של האשה, שבכח תמימותה היא סמוכה לה' יותר מאיש. ולכן ה' העמיד את דבורה לשופטת, תרף היותה אשה, ואלו בך בעלה לא נבחר לשופט, כדי ללמדנו שכל כח השפיטה של האדם אינו אלא בכח אשתו. כי על ידה הוא שמור מלהיות משחד ליצרו הרע. כמו שאמרו: אשתו משמרתו, ודינו משמרות

אבני ירושלים המאירות

בציור שבכותרת הגליון: אמשוה רבנו מספר לחמיו - יתרו, הבעל תשובה - על הנסים שה' עשה לעמו ועל מפלתם של מצרים שהיו זורקים את ילדי ישראל למים.

מדוע משה רבנו שוחח עם יתרו מנסי ה' ולא ממצות התורה כמצות שמירת שבת?

בציור שלפנינו: אנו רואים איך תראה ירושלים הבנויה לעתיד לבא, שאבניו יאירו כאבנים טובות ומרגליות והצדיקים יזכו לישב בקפת עורו של הליון.

מהו האור היקרתי והרוחני שיהיה על אבני ירושלים?

מהו המלבוש שיקבלו הצדיקים לעתיד לבא שיגן עליהם מכל פגע?

התשובות לשאלות וההסבר המלא לציריכם במאמר: 'זכור את אשר עשה לך ה'' ובמאמר: 'הלומים של מדות טובות'.

רבנו של עולם, מודים אנו לפניך על הנשימות התקינות שנתת לנו מאז שבראָתנו, ועתה מחלים אנו את פניך שתחמל עלינו בעת צרה זו שרבים מבני עמך נתונים בצער ובצרה ומתקשים לנשם בראוי.

אָנָּא, חמל עליהם ועל עולליהם וספיקם (בפרט על פרים) ושלח להם רפואה שלמה במהרה מן השמים, ונתן בהם כח ואמץ להתגבר על כל חלי' שלא יפגע בהם מכאן ותיקל, ויגדל בלבו לעבד אותך מתוך שפע בריאות ורוב נחת תמיד, אמן סלה.

ישראל יאיר כאבן 'שהם', שהיא אבנו של יוסף הצדיק בחשן. והינו, שעם ישראל יזכו למדה של יוסף הצדיק - למחל לכל מי שצער אותם, כמו שיוסף הצדיק מחל לאחיו שמכרוהו ולא הקפיד עליהם.

וכן שיאירו כאבן 'ישפה' שהיא האבן של בנימין בחשן - שעם ישראל ישתקו ולא ישיבו למחפריהם דבר. כמו שדרשו חז"ל שאבנו של בנימין היא ישפה - מלשון 'יש פה' ושותק - שהיה לו פה לספר לאביו על מכירת יוסף ושתק. וזה הפרוש 'ישמתי כדכד שמשתיך' ושעריך לאבני אקדח', שהמהדות הטובות הללו יהיו לעתיד לבא אצל אנשי ירושלים ויזכו על ידם להכנס לשערי גן עדן.

וכמו שמצינו שכל מלכות בית דוד המשיכה על ידי בת שבע, שהקמתה נזכה את שלמה בנה להיות ראוי להמשיך את דרך אביו הגדול (עי' סנהדרין ע').

ומכאן אנו למדים כמה האדם לא יכול להתגאות בשום הצלחה או מדרגה שזכה לה, אלא יבין שהכל נוקף לאשתו ולכן יכבד אותה מאד.

יהלומים של מדות טובות

חומת מגן של הלוינות

וכדומת הכתר שעשה הקב"ה למשה רבנו, כן יעשה ה' לצדיקים לעתיד לבוא סכה מעורו של לוינות. כפי שאמרו חז"ל (ב"ב עד), עתיד הקב"ה לעשות סעודה לצדיקים מבשרו של לוינות, ומהעור של הלוינות יעשה הקב"ה סכה לצדיקים שתגן עליהם.

וכמו שלאדם הראשון ה' נתן קדם שחטא את עטיפת הצפרן על עורו כדי שתגן עליו מכל רע (פרו"א), כך לעתיד לבא ה' יתן לצדיקים את עורו של הלוינות שיגן עליהם מכל פגע ויזכרו להיות הרבה שנים. ואת שאר העור ה' יפרש על חומות ירושלים שאבניה יאירו מאד, כמו שכתוב 'ושמתי כדכד שמשתיך'.

והגמרא (שם) אומרת שישנם שתי שיטות בפרוש הפסוק: 'ושמתי כדכד שמשתיך' - יש אומרים שאבני ירושלים יאירו כאבן שהם יש אומרים שיאירו כאבן הישפה. ויש לבאר שמלבד מה שאבני ירושלים יאירו כפשוטו כאבנים הטובות הללו, הרי שהעקר הוא שכל אחד ואחד מעם

את העבודה ורה מלב העם - כך הר 'תבור' וזה שבו נעשה ה' ברור' לעם שלמדו מכך לקח גדול - שכל הכח וההצלחות של האישי אינם בכח עצמו אלא בזכות אשתו.

שהרי אמרו חז"ל (סנהדרין כב), 'אין איש מת אלא לאשתו, ואין אשה מתה אלא לבעלה'. וזאת משום שלאדם אין שום כח אלקמלא אשתו.

בתפלה אנו אומרים: "ישמח משה במתנת חלקו כי עבד נאמן קראת לו; כליל תפארת בראשו נתת לו". וצריך להבין, הרי אנו יודעים שהפכתר שלנו היא התורה הקדושה וזכינו למתנת השבת, ומהו הכתר המיוחד שמשה רבנו קבל שבו הוא צריך לשמח? אלא, הכתר שמשה רבנו קבל הוא הכתר ש'בראשו' - שהיא הדעת שה' נתן לו ללמד את העם לעשות את רצון ה'.

ובמעמד הר סיני אנו רואים שהקב"ה צוה את משה שתי פעמים להגביל את העם שלא יתקברו להר סיני, ומדוע בזמן חשוב כל כך של מתן תורה ה' מצוה רק את האזנה הזאת? אלא משום שהעם אמרו 'רצוננו לראות את מלכנו', וכן שאדם רגיל לא יכול לראות את ה' לכן ה' רצה שהעם יקבלו עליהם את מרותו של משה.

ועל כן צוה את משה להגביל את העם שלא יתקברו להר, כדי שלא יחשבו שהם יכולים להתקרב לה' כמשה רבנו בעצמו, אלא יבינו שהם מקרחים לקבל עליהם את מרותו של משה.

להרגיש מתיקות בתפלת שחרית (המשך)

ישראל שנגצל ממינות משנות ובקצור ימים ושנים, כתאונות דרכים או על ידי אויבים ונגיפים רעים כדגמת נגיף הקורונה שהתחדש בעולם - שלא יבואו שוב נגיפים כאלו וכיצא באלו, וכדי שנוזק להצלחות אלו מבקשים שנגצל 'משטן המשחית', הינו שלא נשמע בקול היצר הרע שהוא המחטיא ולאחר מכן הוא עצמו השטן המעורר על האדם קטגוריה על ששמע בקולו לחטא ומזיק לו ח"ו.

'מדין קשה ומבעל דין קשה' שלא נדון את חברנו בדין קשה - לכך חובה, אלא נדונים תמיד לכף זכות, וכך נגצל מאנשים קשים מעם ישראל או מאמות העולם - אנשים שהם 'בעל דין קשה' שלא יחזיבו אותנו בדינים קשים, ועל ידי שידון כל אדם לכף זכות נוזק שגם בשמים ידונו אותנו לכף זכות ונגצל 'מדינה של גיהנם'.

פרשת העקדה

ככל יום כל אחד מעמנו מהננסה בניסיונות,

שלא אכשל בעזות פנים אפלו פעם אחת. 'ומשכן רע' שלא אחיה שכן רע לשכני שלא להתחשב בהם, ולהתנהג עמם בצרות עין ולהפריע להם להרחיב את ביתם וכדומה ח"ו, אלא אתנהג במדות טובות ובנאמנות עם כל אדם וכך אנצל 'מפגע רע' שלא אקלע למצבים של פגעים רעים חלילה, וכן שלא אכשל להתעסק עם אנשים בעלי מדות רעות שמתנהגים במרמה ושלא בישר שזהו 'פגע רע'.

'מעין הרע ומלשון הרע', אמרו בגמרא, שסבת מיתתם של תשעים ותשעה אחוז מהנפטרים היא מפני העין הרע והרוח הרעה, כלומר שהם נפטרים מפני 'עינים הרעות' על חבריהם שגרמה ללשון הרע, שהיא 'רוח רעה' היוצאת מהפה וגורמת לרוחות רעות של מחלות ונגיפים הממיתים רח"ל.

'ממיתה משנה ומחליים רעים' כאן יש לעורר רחמי שמים על עצמו, על בני ביתו ועל כלל

'ויהי רצון מלפניך... שתרגילנו בתורתך ודבקנו במצותיך', כלומר שדרך התורה ומצותיה יהיו קבועים בנפשנו ואף על פי כן עסקנו בתורה ובמצות יהיה בחשק רב מתוך דבקות בבורא יתברך, כאלו היום קבלנו אותם מסיני. ואל תביאנו לא לירי חטא... ולא לירי ביון, הביון הגדול ביותר הוא כאשר אדם חוטא, שנפשו הקדושה מתבזת ונשפלת מכך יותר מאשר מכל ביון אחר.

'והרחיקנו מאדם רע ומחבר רע' - הרחק אותי מלהיות אדם רע ומלהיות חבר רע שלא אכפת לו משלמם וטובתם של חברי חלילה. 'ותננו היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואיני' - וכנו להאיר פנים של חן לחברינו ולגמל עמם חסדים ולרחם עליהם וכן נמצא חן בעיניך 'ותגמלנו חסדים טובים'.

'ויהי רצון מלפניך... שתצילני ... מעזי פנים' שלא אחיה בגדר של עז פנים, 'ומעזות פנים'

ועליו לעשות מסירות נפש לכבוד ה' שהיא מעין העקדה שעקר אברהם אבינו את יצחק בנו. כמו נסיון הקימה בבקר שפעמים רבות קשה לאדם להשכים להתפלת שחרית, וליתר דיוק הספון העקרי הוא בלינה - לעלות על המטה לשנה בשעה הנכונה ולא לבטל את הזמן עד לשעות המאוחרות, וכך לא יהיה לו

קשי להשכים בבקר. וכן הנסיונות בדברים שביני אדם למקום שעקרה היא מדת הנאמנות לה, שנהיה נאמנים לה' באמת ולא נסור מרצונו גם בנסיונות המתרחשים בפנימיות לבנו בלי שאף אדם מבחין בקנה. וכן הנסיונות בדברים שביני אדם לחברו, בפרט הנסיונות של מדות הבגאון, הכעס והקנאה, שהם המדות היסודיות

שכל אדם מתנסה בהם ונסיונם קשה פעין עקרת יצחק.

לכן בכל בקר אומרים את פרשת העקדה, ובעת אמירתה יש להתחבר למסירות הנפש שעשה אבינו הגדול כדי למלאות את רצון בוראנו יתברך, ולהתאזר מן ברוח טובה ובכונה נכונה לעמוד בכל הנסיונות שעמדו לפנינו ביום זה.

משניות הקרבנות

תכלית עבודת הקרבנות, והדרך לבא על ידם לתשובה מאהבה שהופכת ודונות לזכות, היא על ידי התבוננות באברי הקרבנות הקרבים על גבי המזבח והנאכלים על ידי הכהנים - שעל ידם מלמד הכהן את בעל הקרבן להכיר בחסד בריאות אברי גופו. וכן הכהן מלמד את בעלי הקרבן להתבונן בגשר הקרבן הנאכל על ידם, ולבא מן להעריך את גשר גופם הבריא, ומתוך כך בעל הקרבן מתבייש על שמרד במלך ה' שבראו והשתמש בכחותיו נגדו.

ואמנם עדין לא זכינו לראות בבנין בית המקדש, אבל כשאנו עוסקים באמירת משניות הקרבנות קדם התפלה ובלמוד המסכתות העוסקות בהלכות הקרבנות - כמסכתות; ובהים, מנחות, פסחים, חילין - נוכל לכוון להכיר בחסדי ה'

שעלינו בכל עבודה מעבודת הקרבנות. וכגון, שגיתנת הדם על ארבע קרנות המזבח מזכירה לנו את לבנו שזורק דם לארבע קרנות הגוף, ומצות נסוך היין מזכירה את דמינו הודף בעצמו הדימה בצבעו לצבע היין.

והקרבנות החלב מזכירה את חסד הסחוס שביני פרקי עצמותינו, ואת הנוזל המיוחד הסמיקה כחלבון ביצה הנפרש בין פרקי עמוד השדרה ובכל פרקי עצמות גופנו - בתוך קרום מיוחד שיעד לכה הבורא יתברך. שכידוע לצערנו רבים מתיסרים משחיקת הסחוס ביסורים קשים ונוזרים או שמתיסרים מפריצת אותו קרום שגורמת לשפיכת הנוזל הסמיקה החוצה (מה שנקרא 'פריצת דיסק') ונזרמת סורים נוזרים לאדם. וכשם שהקרבנות הקרבנות כפרה על העוונות

והביאה שפע וברכה לכלל ישראל, כך הקרת חשוב שלנו לה' על חסדים אלו תוכל להיות זכות לרפואת חולי ישראל המהירה.

והקרבנות האליה מזכירה לנו לחמק מזכוננו את הצער שבני אדם גרמו לנו - להשליך אחרי גוינו את כל מה שרדפו אותנו ולשכח ולסלח להם. והאליה עוורת לבהמה להגן על עצמה מהקוצים, אם כן בהקרבנות מודים לה' על החוש שנותן לנו להגן על עצמנו מנוקים. ועוד מוכח במחקרים שהאליה לכבש היא כדבשת לגמל שמשמשת כמאגר מזון לכבש בזמן של מחסור, ולכן בהקרבנות מודים לה' על 'מחסני המזון', הברזל והויטמינים החיוניים שבגופינו ועל רכות השמן שמשמשים כמחסני אנרגיה לאדם בזמני הצורך.

המשך מתיקות הגיסים

לבית המדרש ללמד תורה ולהתפלל, וכעת אני מדאג מאוד מתי יתרפאו רגלי כי עדין לא השתנה מצבם לטובה, לכן אתה, שהכל פיך טהור ותפלותיך מתקבלות יותר בשמים, בבקשה, תתפלל לרפואתי. הילד הווילד דמעות והבטיח להתפלל עלי, וראה זה פלא, תוך שבועים עמדתי על רגלי בריא ושלם. נגשתי בשבת לילד ואמרתי לו: אני מבין שהתפללת עלי אבל תגלה לי איך התפללת עלי כל כך נפלא עד כדי שושפתי כל כך מהר?

הילד הראה לי את הקונטרס 'מתיקות השעה' (שיצא לאור על ידכם) שהיה מנח על השלחן, ואמר לי בקונטרס הזה קראתי על צאת דקת תפלה' שענינה לעצר בכל תחלת שעה [מלבד משעות הלמוד], לדקה של תפלה והודאה, שבכח תפלה כזו לבטל כל גזרה רעה כי חז"ל אומרים שאדם נדון בכל שעה, וכיון שאדם מתפלל בכל תחלת שעה הוא מבטל את כל הגזרות הרעות.

'לכן אמר הילד, 'כיון שאני הייתי אשם בצרה שלך החלמתי להתפלל לרפואתך במשך כל שעות היום וגם כשהייתי באמצע אכילה או משחק עצרתי בכל תחלת שעה לתפלה לרפואתך ותוך כדי התפלה עשיתי תשובה על שגרותי קד צער שכזה, עד שהתבשרתי שהתפאת'.

הפטרתי אני ואמרתי לסובבים: 'קח מתגלית עצמת קדש שו של ילד יהודי, איך הוא שוב בתשובה על טעותו'.

י. פ. בית שמש

מאמר מתוק על מתיקות השבת

את השבת אנו מזמינים אלינו בפזמון 'לכה הודי', והזמנתה היא כהזמנת אורח. ולכאורה צריך להבין, מי הוא האורח הזה שאנו מזמינים אותו בכל ערב שבת, הרי איננו רואים שום דבר ששמו 'שבת', ואם כן את מי אנו מזמינים?

ובכרבת המזון תקנו להוסיף 'הרחמן הוא ינחילנו יום שכלו שבת ומנוחה לחיי העולמים' - שנוכח בכל זמות השבוע להיות פנויים מטורדות ולדבק בהקרת ה' על ידי התבוננות בחסדיו. כמו שמצינו ברבי שמעון בר יוחאי שרבי יהודה קראו 'שבת' (וזה"ק ח"ג קמד), מפני שכל ימיו היה דבק בה' ובאבתו הדרך התבוננות בחסדיו.

ובפזמון 'לכה הודי' השבת נקראת 'פלה', ללמדנו שהאדם צריך להתפעל מחסדי ה' שעליו כמו שהחתן מתפעל ושחם ביום חתונה מחסד ה' שנתן לו את הכלה.

א. מהי העצה שעל ידה אדם נצל ממת הקנאה? ב. מדוע המיסרים והחולים נקראים 'צופים'? ג. איזו עצה טובה היתה מבטלת עצה רעה? ד. אלו מעשי תעוועים עשה יוסף לשר המשקים ומה היה המטרה בכך?

עקב פניית רבות לשליחת תשובות על החידוים, נתן לשלח את התשובות רק לכתבת: 7885595@gmail.com (חדש) עד יום שלישי בצרוף שם, כתבת ומספר טלפון. העונים נכונה יבנסו להגלה על מתנה וקרית. שם הזוכה מפרשת 'מקץ': חיים אגשל גרוס, ירושלים..